

Druhá kapitola

Uvědomila jsem si, jak moc mi Brightport chybí, teprve když jsme se rozhodli, že se tam vrátíme. Sice jsem celou dobu věděla, že bych chtěla domů, ale vědomě jsem se snažila ten pocit potlačit, protože jsem si myslela, že taková možnost neexistuje. Když jsem teď věděla, že je to skutečnost, nemohla jsem se dočkat, až ta chvíle nastane a vyrazíme na cestu.

Byly tu jen dva problémy. Shona a Aaron.

Shona je moje nejlepší kamarádka. Seznámila jsem se s ní, když jsem poprvé zjistila, že se ze mě ve vodě

stává mořská panna. Od té chvíle z nás jsou nejlepší kamarádky, i na Průsečík se s rodiči nastěhovala ve stejnou dobu jako my. Pomyšlení na to, že bych ji tady teď nechala... To bylo prostě nemyslitelné.

Aarona jsem poznala teprve nedávno. Je polomořský stejně jako já. Nikoho jiného takového, kromě pana Surového, zatím neznám. A toho teda nepočítám. Aaron žil s maminkou na strašidelném hradě uprostřed oceánu. Podařilo se nám společně nalézt a spojit Neptunovy staré snubní prsteny a tím odvrátit kletbu. Neptun nás pak všechny propustil a dal nám za úkol sblížit mořský a suchozemský svět. S tím jsme se ale zatím nevypořádali.

Doufali jsme, že s plněním úkolu začneme hned, jak se vrátíme do Brightportu. Naše první zkouška.

Jenomže jak se mám vypořádat s jakýmkoliv problémem bez Shony? Natož se zkouškou, které mě podrobí Neptun? Zatím se mnou prožívala každičké dobrodružství! A Aaron...? Nevím, jestli to je proto, že je stejně jako já polomořský, nebo kvůli tomu všemu, čím jsme spolu prošli, ale ani v jeho případě jsem si nedokázala představit, že by tady zůstal a já odešla.

Plavala jsem od přídě na zád' a zpátky, sem tam po dolní části lodi a snažila se na něco přijít. Co mám dělat? Před pěti minutami jsem byla radostí bez sebe nad tím, že se vracím domů. Teď jsem si připadala rozpolcená. Už už nabývala vrchu moje nešťastná polovina, když se zvenčí ozval dobře známý hlas. Rychle jsem

plavala k okrouhlému vstupu do lodi. Shona! Ta mě určitě rozveselí! Zatím se jí to vždycky podařilo.

Dneska ale stačil jediný pohled a její výraz mě uzemnil. Tentokrát to asi bude jinak.

„Co se děje, Shono?“ zeptala jsem se, když proplula dovnitř spolu s několika stříbřitými rybami, kterým ve slunci svítily boky jako nové naleštěné mince.

„Emily! Právě jsme se dozvěděli novinky od Archieho.“

„O Brightportu?“ hlesla jsem. Takže už to ví! Ví, že odplouváme, proto má tak zkroušený výraz.

Prekvapením vykulila oči. „Jak jsi to zjistila tak rychle?“

„Teď byl tady. Vykládal nám, jak to tam vypadá a...“

„Ach jo! Budeš mi hrozně chybět!“

„Já vím, ty mě taky! Ale určitě najdeme nějaký způsob, jak zůstat ve spojení, no ne?“

Shona přikývla a zadržovala slzy. „Snad jo. Být tak daleko od tebe mě úplně deptá.“

„Taky jsem z toho vedle.“ Snažila jsem se přijít na něco pozitivního, co bych jí řekla. Vidět ji takhle nešťastnou se nedalo vydržet. „Třeba by se ti mohlo podařit někdy připlavat do Shiprocku?“

Shona nakrčila obočí. „He? Jak to myslíš?“

„No, víš... že bys mě navštívila. Já vím, že je to tisíce kilometrů odsud, ale...“

„To se ti snažím celou dobu říct, Emily! Proto jsem tak rozhozená... Vracíme se do Shiprocku!“

Zůstala jsem na ni civět s otevřenou pusou. „Vý se vracíte? Ale...“

„Archie nám přinesl dopis od tety Corelly. Píše, že jsou tam nějaké nepokoje nebo co. Nevím, o co přesně jde, ale prý má velké obavy o svůj domov. A nejenom ona. Podle mámy se tam musíme vrátit. Ach jo, Em, bude se mi tolik stýskat!“

Zakřenila jsem se na ni. „Ale nebude!“

„Co tím myslíš? Proč to říkáš?“

Švihla jsem ocasem a obeplula ji dokolečka. Pak jsem ji popadla za ruce a začala se hlasitě smát. „Protože my plujeme taky!“

Zírala na mě. „Vážně?“ divila se. „Neděláš si srandu?“

„Přísahám!“

Stiskla mi dlaně. „Emily, to je tak švihlýýýýý!“ vykřikla a dala se do podvodního tanečku. „Mám děsnou radost! A ty?“

„Obrovskou!“ odpověděla jsem. A myslela jsem to skoro stoprocentně. Zbýval už jenom *jeden* problém. Jediné, co mi bránilo, abych se radovala úplně stejně jako Shona, byl Aaron. Měl tady zůstat sám.

„Táta říká, že asi koncem týdne budeme připraveni na odplutí.“

Aaron byl u nás, seděli jsme spolu na přední palubě a slunili se. Táta s Archiem a panem Surovým dávali někde venku dohromady plány na cestu. Máma se

šla projít po pláži s Aaronovou maminkou. Od té doby, co jsme se všichni vrátili na Průsečík, se velice sblížily a jsou z nich opravdu dobré přítelkyně.

Vrhla jsem kradmý pohled na Aarona. Koukal na moře a zatím nijak nereagoval.

„Takže příští týden už budeme pryč,“ pokračovala jsem. Zase nic. „Nadobro,“ dodala jsem pro případ, že by mu nedošlo, o čem tu mluvím. Že se už od příštího pondělí nejspíš nikdy neuvidíme.

Otočil se ke mně a usmál se. „OK.“

OK? A to je *všechno*? Takže vnímám, co říkám, jen ho to prostě *nezajímalo*.

No tak fajn. Mě taky ne.

„Možná se teda ještě předtím uvidíme, nebo možná ne,“ řekla jsem jen jakoby mimochodem. „Každopádně si žij blaze, pokud ne,“ dodala jsem a zvedla se k odchodu. Neměla jsem ani ponětí, kam půjdu. Myslím, že jsem doufala, že mě zavolá zpátky dřív, než to budu muset řešit.

Což našťěstí udělal.

„Emily!“ Culil se na mě a dlaní poklepal na palubu vedle sebe. „Sedni si.“

Sedla jsem si a založila si ruce.

„Neber mě vážně,“ řekl.

„A v čem?“

„Že se tvářím, jako by mi to bylo fuk.“

Pokrčila jsem rameny.

„Víš, abych řekl pravdu, opravdu mě to netrápí,“ pokračoval.

Protočila jsem oči a znovu nakrčila ramena. „Mě taky ne,“ prohlásila jsem. „Řekla jsem ti to jen ze slušnosti.“

Aaron vybuchl smíchy. „Ale Emily! Ještě ti to nedošlo? Je mi to jedno, protože my poplujeme taky!“

Zírala jsem na něj a snažila se zachovat kamennou tvář pro případ, že by si ze mě zase dělal legraci.

„No vážně, přísahám,“ četl mi myšlenky stejně, jako vždycky Shona.

Spustila jsem ruce, povolila ramena a uvědomila si, že se usmívám. „Jak to?“ divila jsem se.

„Včera se u nás zastavila tvoje máma a vylíčila nám, co máte v plánu. A my jsme se okamžitě rozhodli, že poplujeme s vámi.“

„Ale proč? Copak tady nejste spokojení?“

„Jasně že jsme. Kdo by tady mohl být nespokojený? Jenom...“ zarazil se a bledé tváře mu lehce zčervenaly.

„Jenom co?“ pobídla jsem ho.

„No, víš...“ začal, odvrátil se a zaryl nehtem do uvolněného prkna v podlaze. „Po všem, co jste pro nás udělali... Pro moji mámu... Vážně. Připadala by si tu ztracená.“

„Hm, aha.“ Tak to jeho máma chtěla být s námi. Jenom ona.

„A stejně,“ zamumlal. „Bez tebe by to tady nebylo ono.“

Koutky úst se mi zdvihly v úsměvu. „Opravdu ne?“

Zvedl ke mně oči a taky se zaculil. „Fakt.“

Vstala jsem z paluby a přeskočila na molo. „Pojď!“ zavolala jsem a vkročila do moře. Okamžitě jsem v prstech

u nohou ucítla mravenčení, které postupovalo nahoru do nohou. Jasně znamená, že můj rybí ocas přichází k životu. „Poplaveme to říct Shoně! Kdo bude dřív u pláže?“

Máma nedokázala zadržet slzy. „Slib mi, že se brzy ukážeš, ano?“ naléhala a hřbetem ruky si otřela oči.

Millie vytáhla obrovský kapesník, hlasitě se vysmrkala a nacpala ho zpátky do kapsy. Rozhodla se, že zůstane s Archiem na Průsečíku. Říkala, že jí dva týdny odloučení bohatě stačily a už by to nechtěla zažívat znovu. Pokud je nutné, aby byl Archie tady, je stejně nutné, aby tu byla s ním. Což od ní bylo docela milé. Doopravdy. „Budu u vás tak často, až vás to bude mrzet,“ tvrdila a pokusila se o úsměv. Rty se jí zvlhnily a po tvářích jí stékala rozmazaná řasenka.

„Ty nás nikdy neomrzíš!“ oponovala máma.

Millie jí ještě jednou stiskla ruku a rozevřela náruč. „Pojď sem, ať tě můžu pořádně obejmout,“ obrátila se ke mně. Ovinula mě pažemi a sevřela tak silně, až jsem se bála, že mě udusí.

Vtom na nás zavolal táta. Byli se Surovým připravení ve vodě s tím, že až na konec Bermudského trojúhelníku poplavou vedle lodi. Archie to zařídil tak, že tam nás pak všechny převezme skupina Neptunových delfínů a dopraví nás na *Fortuně* až na místo.

Teď Archie odvažoval lana a chystal se, že nás bude na prvním úseku cesty doprovázet. Políbil Millie a něžně jí otřel uslzenou tvář, takže si začernil celou dlaň. „Brzy se vrátím,“ slíbil jí.

A už jsme vypluli. Vzápětí jsme se ocitli na otevřeném moři. Směřovali jsme domů, do Brightportu.

